विश्वस्य कर्ता भुवनस्य गोप्ता । स ब्रह्मविद्यां सर्वविद्याप्रतिष्ठामथर्वाय ज्येष्ठपुत्राय प्राह ॥ अथर्वणे यां प्रवदेत ब्रह्मा तां पुरोवाचाङ्गिरे ब्रह्मविद्याम् । स भारद्वाजाय सत्यवाहाय प्राह भारद्वाजोऽङ्गिरसे परावराम् ॥' इति । उपपद्यते चैतद् दोहनं=क्षारणं=व्युत्पादनम्=अध्यापनं च । तदेतद् ब्राह्मणैर्मन्त्राणां संभवति, स्वाभिप्रेतस्य स्वेनैव विशकलनदर्शनात्; उच्छिष्टसूक्ते–'पुराणं यजुषा सह' इत्यत्र पुराणपदेन पुराणमूलानां ब्राह्मणानामेव ग्रहणौचित्याच्च (अथर्वसं. ११. २५. ४) वेदानां जनिमत्त्वश्रुतिस्मृती अपि प्रादुर्भावमूलिके इत्यन्यत्र विस्तरः ॥

येऽपि पुनर्वैशेषिका नैयायिकाश्च शब्दानामुत्पन्नप्रध्वंसशीलतया तद्राशीनां वेदानामनित्यत्वं प्रतिपेदिरे, तदपि प्रादुर्भावनिबन्धनम् । तथात्वेऽपि आ च हिरण्यगर्भादिदानीमवधि त एव मन्त्रा विधयश्च गुरुशिष्यपारम्पर्येण प्रवर्तन्त इति वैदिको व्यवहारो निर्बाध एव । सांख्यास्तु वेदानामपौरुषेयतां स्वतःप्रमाणतां च प्रतिपद्यमाना अपि तदनित्यतामङ्गीचक्रिरे । तथा च सांख्यानां सूत्राणि—'न पौरुषेयत्वं तत्कर्तुः पुरुषस्याभावात् । न मुक्तामुक्तयोरयोग्यत्वात् । नापौरुषेयत्वान्नित्यत्वमङ्कुरादिवत् । तेषामपि तद्योगे दृष्टबाधादिप्रसक्तिः । यस्मिन्नदृष्टेऽपि कृतबुद्धिरुपजायते तत्पौरुषेयम् । निजशक्त्यभिव्यक्तेः स्वतःप्रामाण्यम् ॥' (५।४६–५१) इति । अत्र वैशेषिकास्तु—'तद्वचनादाम्नायस्य प्रामाण्यम्' (वै. १. १. ३।१०२. ९) इत्यत्र तदा, अनुपक्रान्तोऽपि परमेश्वरः 'तदप्रामाण्यमनृतव्याघातपुनरुक्तदोषेभ्यः' (न्या. द. २. १. ५६) इति गौतमसूत्रे वेद इव परामृष्ट इति (तेन ईश्वरेण वचनात् प्रणयनात् आम्नायस्य वेदस्य प्रामाण्यम्) ईश्वरप्रामाण्येन वेदप्रामाण्यमाकलय्य तस्य परतःप्रामाण्यं व्यवजहुः । वस्तुतस्तु 'अथातो धर्मं व्याख्यास्यामः' (वै. १।१।१—३) इत्यादिना 'प्रमाण—' (न्या. द. १।१।१–२) इत्यादिना च स्वर्गापवर्गतन्मार्गगवेषणायां प्रत्यक्षानुमानकक्षाधिकचर्चायां तावदाप्तोपदेशः शब्दः शरणमिति निष्प्रत्यूहप्राये प्रयत्ने—सांख्यानां परिभाषितसाधनासौष्ठवेन चरमकोटिप्रवेशाभावाद् ईश्वरासिद्धिरिव (सां. द. १।९२); चार्वाकचार्वीचर्वणाचणानां प्रमेयप्रथमकोटिप्रवणानां तार्किकाणां भूतभौतिकपदार्थसामान्येन शब्दकार्यतासरणिः । किंवा, प्रतिपादकदृष्ट्या प्रतिपाद्यस्य सौक्ष्म्ये तद्द्वारेण प्रतिपादकसिद्धिस्तस्य भूतभौतिकपदार्थातिशयित्वे परिणामिनीति । तत ईश्वरस्य तद्वेदकस्य ज्ञानस्य, वा ज्ञानस्य तद्वेद्यस्य ईश्वरस्य चाविशेषाद् ब्रह्म–ब्रह्म–ब्रह्मेति लौकिको वैदिकश्च व्याहारः । तार्किकाणां सरणावपि पुनः कार्यकारणभावनित्यत्वानित्यत्वविभागादिकृप्तिः प्राधान्येन लोकायतवस्तुनिर्णायिकेत्यलमियता । सिद्धान्ततत्त्वविवेके स्पष्टाधिकारे आचार्य कमलाकरेण परमाणूनां सावयवतां साधयित्वा पर्यन्ते—'अहर्निशं रासभचर्चयैव कालो गतस्तर्कविदामतस्तैः । अवर्गमूलानवबोधयुक्तैर्ज्ञातो निरग्रः परमाणुरेषः ॥' इत्येवमुपहासेनोपसंहृतम् । परमाणुं परममहत्परिमाणं च लक्ष्यीकृत्य—'शून्याल्पधीयाचृणरूपराशिर्महाननन्तो गणितेन यस्मात् । सिध्यत्यतः सेश इवास्ति नूनमणोरणीयान् महतो महीयान् ॥' इति श्रीबापुदेवपादानां